

21.3 **BESWAARSKRIF GK BLOEMFONTEIN-SUID TEEN DIE BESLUIT VAN SINODE 2009 OOR DAT VROUE NIE IN DIE BESONDERE DIENSTE VAN PREDIKANTE EN OUDERLINGE MAG DIEN NIE (Artt 17, 22, 258)**

- A. Dr SJ van der Walt stel die beswaarskrif.
- B. **Besluit:** Die beswaarskrif word verwys na Kommissie Beswaarskrifte 3.
- C. **Ordevoorstel:** Dr WC Opperman hou die ordevoorstel voor.
- D. **Besluit:** Ordevoorstel word aanvaar met aanbevelings.

E. **BESWAARSKRIF**

1. **Besluit waarteen beswaar gemaak word**

“Besluit: Die vergadering besluit volgens goedgekeurde aanbeveling, pt 4.2, dat vroue nie in die besondere dienste van predikante en ouderlinge mag dien nie” (Acta 2009:667, 4).

2. **Die weg van kerklike oorlegpleging**

Die Kerkraad van Bloemfontein-Suid het na ‘n tyd van groei in studie, besinning en begroning, asook in die lig van die keurdatum vir Agendastukke vir die Agenda van Sinode 2012, nie die geleentheid gehad om hierdie Beswaarskrif vir oorlegpleging aan ‘n meerdere vergadering voor te lê nie. Gevolglik word dit aan die Algemene Sinode vir beoordeling voorgelê.

3. **Beswaargrond 1**

3.1 Die besluit en voorafgaande beredenering integreer nie die onveranderlike getrouheid van God nie wat gister en vandag en tot in ewigheid dieselfde is (Heb 13:8), aangesien God, volgens die Rapport, die vrou in die Ou-Testamentiese kerk wel as regeerder en verkondiger van sy Woord gebruik het, maar in die Nuwe Testament weerspreek God Homself in sy Woord deur dit nie toe te laat nie.

3.2 *Motivering*

3.2.1 In die OT-tyd het God Debora as rigter geroep en as rigter moes sy God se Woord bekend maak en regspraak (Rigt 5). God het Hulda as profeet geroep en sy moes die boodskapperformule gebruik, naamlik “so spreek die Here” (2 Kon 22: 14-16).

3.2.2 Wat is die verband tussen die OT dienste/ampte van koning en profeet en die besondere diens van ouderling en predikant? In die Rapport van Sinode 2009 word dit as volg verduidelik (Acta 2009:591, 592): Die oorsprong van alle dienste in die kerk (OT en NT) lê in Christus wat met sy doop deur die Heilige Gees tot die eintlike Apsdraer in die kerk gesalf is. Hy is naamlik ons hoogste Profeet en Leraar, ons enigste Hoëpriester en ons ewige Koning (HK, Son 12). Christus maak egter van mense se diens gebruik in die uitoefening van sy dienswerk. In die OT-tyd het Hy die besondere dienste van profeet, priester en koning gebruik. Hierdie dienste is in en deur Hom ten volle vervul. Hy gee nuwe besondere dienste wat tegelyk kontinue en diskontinue lyn met die OT-dienste van profeet, priester en koning het. Hierdie kontinue en diskontinue lyn word gesien in sowel die drie kategorieë van verkondiging, hulpverlening en regering as in die drieërlei NT-dienste wat te doen het met lering, regering en barmhartigheid.

3.2.3 Die klem moet nie net op die diskontinue lyn geplaas word nie, maar ook op die kontinue lyn. Daar is dus ‘n bepaalde verband tussen die OT-dienste en die besondere diens van ouderling en predikant. Met verwysing na NGB, art 25 wat die vervulling van die seremoniële wet in Christus bely, kan dit gestel word dat die OT-dienste in en deur Christus vervul is, maar die waarheid en inhoud daarvan bly vir ons in Christus bestaan.

3.2.4 Ons bely ook die eenheid van die Bybel (NGB, art 3-5) en dat die Ou en Nuwe Testament gesagvol is. In die Rapport (Sinode 2009) word ook daarna verwys dat die

- OT en die NT gelykelyk Woord van God is en dat daar nie 'n ander waarheid in die NT geopenbaar word as in die OT nie (p606).
- 3.2.5 Dit is wel so dat Debora en Hulda as uitsonderings aangedui kan word. In die lig van die vrou se sosiaal-onderdrukkende posisie in die OT-tyd is hierdie uitsonderings tog ook belangrik en merkwaardig. Van belang is die Bybelse gegewe dat in die OT-tyd met sy meer wettiese karakter, God dit gewil het om die vrou in die diens van regering en in die diens van die Woord te gebruik.
- 3.2.6 Die onveranderlikheid van God se trou en wil word breedvoerig in ons belydenis beskrywe (vgl DL, hoofstukke 1 en 5).
- 3.2.7 In die Rapport (Sinode 2009:605 en 608) word die openbaringshistoriese lyne as 'n hermeneutiese vertrekpunt verduidelik. Elke Bybeldeel as deel van die geheel van die geskrewe Woordopenbaring moet binne die groter openbaringshistoriese samehang van die Skrif gelees word. Die eksegetiese moet aantoon hoe die betrokke Skrifdeel wat bestudeer word met die openbaringshistoriese lyne saamhang. Binne hierdie breë openbaringshistoriese lyne moet die eksegete die verskillende Skrifdele wat met die betrokke Skrifdeel/vraagstuk verband hou, tot 'n geheelbeskrywings saamvoeg.
- 3.2.8 In die eksegetiese beredenering van 1 Kor 14 en 1 Tim 2 (vgl Acta 2009:633, 10.8.4, en 10.9.4, p639 ev) waarop die besluit berus, is daar geen bewys dat die betrokke Skrifdele met die openbaringshistoriese lyne tot 'n geheelbeskrywing saamgevoeg word nie. In die Rapport is daar wel vanaf p653 'n samevatting van eksegetiese en hermeneutiese gevolgtrekkings (10.13) en 'n openbaringshistoriese samevatting op p658 ev, maar dit is slegs 'n opstapeling van reeds genoemde gevolgtrekkings en nie 'n integrering en sintese van openbaringshistoriese lyne tot 'n geheelbeskrywing nie.

4. Beswaargrond 2

- 4.1 Die besluit en voorafgaande beredenering integreer nie die soewereine vrymag van God nie, wat sonder enige grens enige persoon in sy kerk kan roep en gebruik.
- 4.2 *Motivering*
- 4.2.1 In die Rapport (Sinode 2009) is daar nie 'n enkele eksplisiete verwysing na die soewereine vrymag van God nie, behalwe een verwysing in die beredeneringskolom van dié standpunt wat nie deur die Sinode aanvaar is nie (vgl p659). Daar is wel vroeër in die Rapport 'n beskrywing van die gesagsposisie van Christus as Hoof van die kerk deur wie alle handeling in die kerk begrens word (vgl p597). 'n Ontbreking van 'n besinning oor die implikasies van die soewereine vrymag van God as die Een wat mense roep en gebruik, is 'n leemte in die Rapport. Die meeste aandag word gegee aan wie in die besondere dienste mag dien, en nie aan God wat roep nie.
- 4.2.2 Die soewereine vrymag van God het die betekenis van die Allerhoogste en Almagtige God se onbegrensde mag. In die Bybel word daar nêrens aan die mag van God 'n grens gestel nie. Daarvan getuig die beryming van Psalm 66:1: "...Sy grootheid ken geen maat of perke, geen grens is daar vir sy gesag...". Dwarsdeur die Skrif openbaar God Hom in sy soewereine vrymag en almag vir wie alle dinge moontlik is (Job 42:2; Ps 93-99; Jes 46:10; Matt 3:9; 19:21).
- 4.2.3 Die kwalifisering van die vrymag as soewereine vrymag beteken dat God se mag en gesag die hoogste is. Alhoewel God deur natuurwette en verordeninge werk, is Hy nooit daaraan onderhewig of daarin vasgevang nie. Hy kan selfs natuurwette verander om die son te laat stilstaan of om op die water te loop (vgl Job 9:4-10), en Hy sal geen verordening daarstel wat sy mag begrens nie.
- 4.2.4 Die Sinodebesluit waarteen beswaar gemaak word en wat tussen twee gemotiveerde verklarings moes kies, lê geslagtelikheid as grens vir God se vrymag neer. En dit terwyl God in sy Woord ook leer dat Hy almal in sy kerk tot 'n nuwe mensheid skep waar daar nie mure van skeiding is nie, ook die muur van die voorhof tussen die man en die vrou is afgebreek (Ef 2:14 ev), en dat Hy nie 'n keuse tussen volkskap, status of geslagtelikheid maak nie, maar dat Hy almal in sy verlossende genade omhels (Gal 3:28).

5. Beswaargrond 3

- 5.1 Die besluit rus op Skrifverklaring met weersprekende elemente, wat nie duidelike Skrifgronde bevat nie en wat die reëls van Skrifverklaring nie deeglik en konsekvent verreken nie.
- 5.2 *Motivering*
- 5.2.1 In die Rapport (Sinode 2009) word dit genoem dat daarna gestrewe moet word dat die Skrifverklaring eksegeties oortuigend moet wees (p604). Reeds met die verklaring van die maatstaf van “eksegeties oortuigend” is daar onderliggend iets weersprekends. Want die verklaring van die rapport lui dat oortuigende eksegetiese kan beteken dat ‘n Skrifdeel totaal verskillend verstaan word, soos dit later genoem word dat die eksegetiese tot “ twee teenoorstaande gevolgtrekkings” en tot “twee uiteenlopende gevolgtrekkings” gelei het (p611). Eksegeties oortuigend bedoel tog dat die logiese begroning, die duidelikheid en die gesag van die Woord die Skrifverklaarder tot hierdie een gevolgtrekking lei. Binne die een gevolgtrekking mag daar wel aksente van verskil wees.
- 5.2.2 As vertrekpunt stel die Rapport dieselfde vertrekpunt as die Rapport van Sinode 1988, naamlik: “Daar is nie ‘n teks in die Bybel waarin spesifiek gesê word of vroue in die besondere ampte mag dien of nie ... Wie dan ‘n Bybelgefundeerde standpunt oor hierdie sake en oor die algemene plek van die vrou in die kerk wil formuleer, is daarop aangewese om uit ander Skrifuitsprake afleidings te maak” (vgl p611). Let wel dat daar van Skrifuitsprake gepraat word vir die afleidings wat gemaak kan word en nie Skrifgedeeltes nie. Hierdie vertrekpunt moet vir die beoordeling van hierdie beswaargrond konsekvent vasgehou word. Daar is geen Skrifgedeelte wat spesifiek sê dat geslagtelikheid ‘n rol speel wanneer God ‘n persoon tot die besondere dienste roep nie.
- 5.2.3 In die Rapport ter sprake word 6 Skrifgedeeltes bespreek wat moontlik ‘n afleiding kan bied of die vrou in die besondere diens van predikant en ouderling mag dien al dan nie. In 4 van die 6 word die gevolgtrekking gemaak dat daardie gedeelte nie handel oor die kwessie of die vrou mag dien al dan nie (vgl Ef 5:21-33, p618; 1 Petrus 3: 1-7, p621; Gal 3:26-29, p625; 1 Kor 11:2-16, p633). Die besluit van die Sinode 2009 dat vroue nie in die besondere dienste van predikante en ouderlinge mag dien nie, berus dus op die ander twee Skrifgedeeltes, naamlik 1 Korintiërs 14:26-40 en 1 Timoteus 2:8-15.
- 5.2.4 Na die bespreking van een van die Skrifdele (Galasiërs 3:26-29) waarin dit gestel word dat man en vrou in Christus een is, word ‘n belangrike stelling deur die rapport gemaak: “Dit is egter in die lig van hierdie oorweldigende waarheid duidelik dat, wanneer onderskeid getref word tussen mans en vroue met betrekking tot die besondere dienste, daar duidelike Skrifgronde voor moet wees. Net so: Alleen as God in sy Woord bepaal dat net mans in die besondere dienste mag dien, mag vroue daartoe verbied word” (p625). Let wel, daar moet duidelike Skrifgronde wees, bedoelende sekerlik dat die Skrifgronde logies, uitdruklik en oortuigend moet wees. Dit moet ook duidelik blyk dat dit ‘n bepaling in God se Woord is dat net (slegs) mans in die besondere dienste mag dien.
- 5.2.5 Met die eksegetiese beredenering van 1 Korintiërs 14:26-40, waarop die besluit van Sinode 2009 deels berus, word daar in 10.8.5.2b die gevolgtrekking gemaak dat die “swyggebod” in 14:34-35 wel daarop dui dat vroue nie die Woord in gemeentelike byeenkomste amptelik mag bedien nie. En dan spreek die Rapport self twyfel oor die gevolgtrekking uit: “Op sigself gee 1 Korintiërs 14:34-35 nie duidelik blyke hiervan nie, maar in die lig van ander duideliker Skrifdele soos 1 Tim 2:8-15 word dit duidelik dat dit wel so verstaan moet word”. Hoe rym hierdie twyfel-stelling met die vertrekpunt (genoem in 5.2.2 hierbo) dat daar nie ‘n teks in die Bybel is waarin spesifiek gesê word of vroue in die besondere ampte mag dien al dan nie, asook met die stelling in 5.2.4 hierbo dat daar duidelike Skrifgronde moet wees?
- 5.2.6 Die gevolgtrekking van die rapport op 1 Kor 14:34-35 skep die verwagting dat ‘n duideliker Skrifdeel soos 1 Tim 2:8-15 die deurslag sal gee dat vroue nie in die

besondere dienste van predikante en ouderlinge mag dien nie. Vol verwagting word na die verklaring van 1 Tim 2:8-15 in die Rapport geblaai en dan word die leser gekonfronteer met twee uiteenlopende verklarings met lang deeglike en begronde beredenering wat hulle albei op erkende eksegete beroep. Is dit 'n duideliker Skrifdeel soos genoem? En weer eens word 'n kategoriese gevolgtrekking vanuit 'n Skrifgedeelte gemaak dat 'n vrou dus nie as predikant of ouderling mag dien. En weer eens kan die "hoe rym dit"-vraag soos aan die einde van 5.2.5 hierbo gestel word.

- 5.2.7 Die eksegetiese verklaring van beide 1 Kor 14 en 1 Tim 2 waarop die besluit van Sinode 2009 berus, pas die reëls vir Skrifverklaring nie korrek en konsekwent toe nie. Die volgende drie voorbeelde word genoem:
- 5.2.7.1 In die eerste deel van die Rapport word baie aandag aan die reëls vir Skrifverklaring gegee. Onder meer word dit telkens genoem dat elke Bybeldeel is deel van die geheel van die Woordopenbaring van God en moet dus gelees word binne die groter openbaringshistoriese samehang van die Skrif. By die samevatting van die uitleg tov die twee Skrifdele word hierdie vereiste grootliks deur beide standpunte verswyg.
- 5.2.7.2 'n Tweede reël vir Skrifverklaring wat deur die Studierapport van 1988 benadruk word, is: "Al die Skrifuitsprake wat op die plek van die vrou in die kerk betrekking het, moet op so 'n wyse verdiskonteer word dat hulle nie teenoor mekaar as botsende uitsprake te staan kom nie, maar langs mekaar as aanvullende uitsprake (Bylae 1988:12)". Die beredeneringskolom waarop die besluit van die Sinode berus, hanteer die stilbly-opdrag as botsend wat teen die getuienis van die res van die Skrif inbeweeg.
- 5.2.7.3 'n Derde Skrifverklaringsreël waarop die Studierapport van 1988 wys, is die onderskeid tussen sentrum en periferie (hoofsaak en bysaak). Dit behels dat sake wat deur die Skrifdeel op die periferie gestel is, mag nie deur die Skrifverklaarder in die sentrum gestel word nie, en andersom. Die Skrifdele 1 Kor 14:34 en 1 Tim 12 kan nie sonder meer so verklaar word dat dit verbied dat die vrou in die amp mag dien nie, aangesien nie een van die twee Skrifgedeeltes dit as hoofsaak het oor wie in die amp mag dien en wie nie (Bylae 1988:21).
- 5.2.8 In die Rapport word onder 10.7.4.6 (p632) die gevolgtrekking gemaak dat daar 'n verskil is tussen profesie aan die een kant en lering en onderrig aan die anderkant. Die stelling word uitdruklik gemaak "dat profesie in die Nuwe Testament nooit deel was van die diens van leraar of opsiener nie". Net enkele bladsye verder is daar die weerspreking met die beredenering van 1 Kor 14:34-35 en word prediking met profesie in verband gebring. Sulke weersprekende elemente verwar en wil die leser laat dink dat begroning ontbreek.

6. Beswaargrond 4

- 6.1 Die besluit van Sinode 2009 berus onder meer op 'n verklaring wat die gawe van profesie sonder deeglike begroning versmal tot 'n openbaring wat iemand persoonlik ontvang het om spontaan en nie-amptelik in die samekoms oor te vertel (vgl 10.7.4.6, p632; 10.8.4.1b, p633).
- 6.2 *Motivering*
- 6.2.1 In die beredenering (p632) word dit enersyds genoem dat profesie as gawe in die gemeente dien tot vermaning, bemoediging en lering. In die Skrifdele wat as verwysing genoem word (Hand 15:32; 1 Kor 14:3, 24, 31) word dit ook in daardie terme omskrywe. Net daarna weerspreek die Rapport homself deur te noem dat profesie nie lering is nie (p632) en dan weer later (p637) te redeneer dat die beoordeling van die profesieë toesig oor die prediking is. Hierdie weerspreking toon dat die beredenering oor wat die gawe van profesie beteken onder 10.7.4.6 nie deeglik begrond is nie. In dieselfde punt word die beoefening van profesie as spontane optrede beskryf, maar dit word gegrond op 'n onsekere afleiding sonder Skrifgronde, naamlik: "Dit was waarskynlik so omdat profesie blykbaar spontaan

- (‘charismaties’) beoefen is en nie verbind was aan een van die besondere dienste nie.
- 6.2.2 Vir die verstaan van 1 Korintiërs 14:33-35 is die regte begrip van wat die gawe van profesie behels, en waar en deur wie dit beoefen is van groot belang. Deeglik begroning vir so ‘n begrip ontbreek in 10.7.4.6 en 10.8.4.1b.
- 6.2.3 Wat opvallend is, is dat die profete naas die apostels ‘n belangrike plek inneem soos dit in 1 Korintiërs 12:28 en Efesiërs 4:11 vermeld word. In 1 Korintiërs 14 gee Paulus ook besondere aandag aan die beoefening van hierdie gawe in die samekoms van die gemeente en hy prys dit as gawe aan waarna gestreef moet word (1 Kor 14:1, 39). Hoe rym dit dan met die rapport se standpunt dat profesie ‘n openbaring is wat iemand persoonlik ontvang om spontaan en nie-amptelik in die samekoms oor te vertel? Oor die “openbaring” van 1 Korintiërs 14:30 en die sogenaamde ontvang daarvan, stel Ridderbos (Paulus, p504) die volgende: “Deze profetie en openbaring is intussen niet te verstaan als een uitzonderingsgawe, waaraan de gemeente als zodanig geen deel zou hebben en die zij slechts als een van buiten tot haar komende onfeilbare boodschap van de Geest zou hebben te ontvangen”. In Romeine 12:7 verbind Paulus die beoefening van profesie aan “die maat van die geloof”. Daarmee word nie bedoel die hoeveelheid van geloof nie, maar ‘n bepaalde geloofsinhoud as maatstaf vir die profesie – ‘n verdere grond dat profesie nie ‘n openbaring was wat iemand persoonlik ontvang het nie.
- 6.2.4 Wat was die onderskeid tussen profete en leraars? Hierdie onderskeid word in die Bybel nie eenvoudig en waterdig aangedui nie. ‘n Vergelyking van Skrifgegewens toon aan dat beide profete en leraars gerig was op die geestelike leiding en opbou van die gemeente (vgl Hand 13:1; 15:32; 1 Tim 1:18; 4:14; 1 Kor 14:3, 24, 31; 1 Kor 4:17; 2 Tim 2:2).
- 6.2.5 Floor (Hy wat met die Heilige Gees doop, p105) omskrywe profesie as die verkondiging van die Woord van God aan die gemeente. Volgens Calvyn (vgl kommentaar op Romeine 12:6; Institusie 44:1319) is profesie die regte verstaan van die Skrif en die gawe om die Skrif uit te lê. JD du Toit (Totius) se standpunt is dat profeteer in die NT nie die gawe is om toekomstige dinge te voorspel nie, maar dit is wel die regte begrip om die Skrif uit te lê en tot vertroosting en vermaning van die gemeente toe te pas. Om te profeteer is vandag die besielde prediking en die uitlegging van die Skrif (Versamelde Werke, Boek 6, p75 ev).
- 6.2.6 Was die gebruik van die gawe van profesie deur vroue slegs beperk tot die amp van die gelowige? Daar is goeie eksegetiese grond vir die gevolgtrekking dat vroue wat volgens 1 Korintiërs 11:5 in die erediens kon profeteer deel van die profetiese ampsdraers van 1 Korintiërs 12:28 was (Versteeg, 1985:37). Dit word ook bevestig deur Ridderbos (Paulus, p516, 517) wat dit duidelik stel dat daar geen aanduiding in Paulus se briewe is “als zou aan de vrouw in de gemeente enkel het niet-ambtelijke charisma toekomen en niet het geordende ambt”. In die Skrifdele wat die algemene en besondere dienste in meer besonderhede vermeld (Ef 4:8-11; 1 Kor 12:12-30) is dit tog opvallend dat die vrou in albei Skrifgedeeltes by beide dienste nie uitgesluit word nie.
- 6.2.7 Bostaande motivering toon aan dat die gawe van profesie nie versmal kan word tot ‘n persoonlike openbaring wat spontaan in die samekoms uitgespreek word nie. Met die begrip dat profesie ook kan beteken dat die Woord van God aan die gemeente bedien is, is dit duidelik dat die regte verstaan van profesie ingrypende betekenis sou gehad het vir die eksegetiese verklaring van 1 Korintiërs 11 en 14. Want hoe kan ‘n vrou dan nie praat by die beoordeling van die profete nie as sy dan wel met die profetiese gawe die Skrif in die gemeente kon uitleê? Dan roep 1 Korintiërs 14:34 en 35 om ‘n dieper verstaan.

7. Beswaargrond 5

- 7.1 Die ongetroude vrou word sonder die korrekte en konsekwente toepassing van die reëls vir Skrifverklaring saam met die getroude vrou verbied om in die besondere diens van predikant en ouderling te dien.
- 7.2 *Motivering*
- 7.2.1 In die Rapport is drie moontlike Skrifdele van toepassing op die posisie van die getroude vrou:
- 7.2.1.1 Die eerste Skrifdeel is 1 Korintiërs 11. Na kontrastering van twee standpunte is die eenstemmige gevolgtrekking dat 1 Korintiërs 11:2-16 nie uitsluitel gee oor die vraag of hierdie hoofskap beperk is tot 'n getroude man oor sy vrou, en of dit geld vir die verhouding van alle mans met alle vroue nie.
- 7.2.1.2 Die tweede Skrifdeel is Efesiërs 5: 21-33. Volgens hierdie Skrifgedeelte is die Rapport daarvoor duidelik dat die hoofskap van die man oor sy vrou in die konteks van die huwelik bespreek word.
- 7.2.1.3 In die derde Skrifdeel (vgl 1 Timoteus 2:8-15) word daar nêrens in die beredeneringskolom van die Rapport waarop die besluit van die Sinode berus moeite gedoen om die posisie van die ongetroude vrou te bespreek nie. Met stilswye word aanvaar dat die ongetroude vrou by die posisie van die vrou in 1 Timoteus 2 ingesluit is.
- 7.2.2 Oor die posisie van die ongetroude vrou ontbreek twee belangrike reëls vir Skrifverklaring in die eksegetiese verklaring van 1 Timoteus 2. Die eerste reël is die belangrikheid van die openbaringshistoriese posisionering van die Skrifgedeelte en die integrering van die gedeelte tot 'n openbaringshistoriese geheelomskrywing. Die belangrikheid van hierdie reël is reeds in 3.2.7 hierbo aangehaal. Die ander reël vir Skrifverklaring is Skrif-met-Skrif-vergelyking (Rapport, p608). Geen poging word aangewend om dit te doen nie. Indien Skrif-met-Skrif-vergelyking toegepas was, sou die eenstemmige konklusie oor 1 Korintiërs 11 ter sprake gekom het (vgl 7.2.1.1 hierbo), asook dat Efesiërs 5 die hoofskap van die man in die konteks van die huwelik bespreek, en dat die Bybel nêrens 'n universele ondergeskiktheid van vroulike persone aan manlike persone leer nie, met ander woorde dat "my vrou" alle mans se hoofskap oor haar moet erken nie. So 'n ingrypende inkorporering van die ongetroude vrou by die getroude vrou in 1 Timoteus 2 het tog geen grond voordat die reël van Skrif-met-Skrif-vergelyking nie toegepas is nie.
- 7.2.3 Die droefheid van gewetensbinding deur onbewese en ongegronde Skrifverklaring kom hier sterk op die voorgrond, aangesien die verbod op die toelating van die vrou tot die besondere diens van predikant en ouderling ook op die ongetroude van toepassing gemaak word.

8. Slot

In die Rapport staan: "Dit wat in die Bybel geopenbaar word, staan vas, maar die leser se verklaring en afleidings moet altyd weer aan die Bybel gekontroleer word" (p603). Dit is die gesindheid waarmee hierdie Beswaarskrif aan u voorgehou word. Dankie vir die voorreg om dit te kon doen. Help ons asb om te luister "so sê die Here, Here". Luister ons reg?

F. ORDEVOORSTEL

1. Die Beswaarskrifte in verband met die vrou in die besondere dienste eers op 'n volgende Sinode beoordeel word, aangesien daar sake is wat dringende aandag moet geniet alvorens hierdie Beswaarskrifte tot opbou van kerke gehanteer kan word.
2. Motivering
- 2.1 Die Algemene Sinode 2012 het agt Beswaarskrifte in verband met die vrou in die besondere dienste ter tafel. Dit het tydens hierdie Sinode duidelik geblyk dat daar by kerke, ondanks besluite wat tydens Sinodes geneem is, verskille in standpunte en praktyke bestaan met betrekking tot die vrou in die besondere dienste. Al sou die Sinode uitsluitel op die Beswaarskrifte gee,

sou dit nie werklik die problematiek rondom die verskille oplos nie. Die moontlikheid is groter dat – as 'n beoordeling tans gedoen word – die uitslag die verskille mag verdiep. Die grondliggende rede(s) vir hierdie verskille in standpunte en praktyke behoort eerstens vasgestel te word en konkrete aandag te geniet.

- 2.2 Die Here het die Algemene Sinode gelei om die missionêre roeping van die Kerke op die voorgrond te stel. Die Sinode het besluit om 'n **Omkeerstrategie** vir die GKSA uit te werk om hierdie roeping na te kom. Indien daar tydens hierdie Sinode uitspraak gegee word oor die Beswaarskrifte, gaan die verskillende standpunte nog nie opgeklaar wees nie. Inteendeel, dit kan die fokus van ons kerke eerder op die onderlinge verskille plaas. En daardeur kan die heerlike positiewe en eenparige gesindheid by kerke jeens die besluit oor ons roeping gedemp word.
3. Aanbevelings
Die Algemene Sinode wys Deputate aan met die volgende opdrag:
 - 3.1 Om in samewerking met plaaslike kerke te bepaal wat die grondliggende redes is waarom daar, ondanks besluite wat kerke gesamentlik geneem het, steeds verskille in standpunte en praktyke bestaan in die sake waarvoor besluite reeds geneem is.
 - 3.2 Om die Beswaarskrifte na te gaan en in 2015 te rapporteer.
 - 3.3 Om die Sinode te adviseer:
 - 3.3.1 oor hoe eenheid en verskeidenheid in ons kerke ons missionêre roeping kan dien.
 - 3.3.2 wanneer gaan vryheid in verskeidenheid oor in ongehoorsaamheid aan die Woord.
 - 3.3.3 wanneer die besluite en optrede van die plaaslike kerk die gemeenakkoord in gedrang bring.
 - 3.3.4 wanneer kerklike besluite 'n las plaas op mense se gewetens (NGB, art 32).
 - 3.3.5 hoe die Gereformeerde Kerke verlos kan word van 'n verlamme persepsie van 'n sterwende kerk tot 'n helder beeld van ons missionêre roeping.
 - 3.4 Die Sinode doen 'n ernstige beroep op kerke om in hierdie tyd, totdat die Beswaarskrifte afgehandel is:
 - 3.4.1 die verskeidenheid in gebruike in ons kerke met liefde en begrip teenoor mekaar te hanteer in die gees van Rom 14.
 - 3.4.2 nie ander gebruike in te voer, wat verskil van dit waarin kerke met mekaar ooreengekom het of wat tans in kerke in gebruik is nie.
4. Hierdie oproepe word spesifiek gemaak om kerke in hierdie tyd te help om op die **Omkeerstrategie** en ons missionêre roeping te fokus en nie deur verskille tot strydvrae verlei te word nie.

Besluit: Ordevoorstel word aanvaar met aanbevelings.